

BEN YUNUSUM BİÇAREYİM

1240 yılında doğduğumu söylüyorlar, nerede doğduğumu sorarsanız onu ben de bilmiyorum. Herkes gönlüne yakın bir yerde doğduğumu söylüyor bende oralı oluyorum. Hem nerede doğduğum, nerede yaşadığım ve nerede öldüğümün ne önemi var.

“Ete kemiği büründüm/ Yunus diye göründüm”

Hayatımın özeti böyle işte. Ömrüm boyunca *“Sözün kemini”* söylememeye çalıştım.

“Söz ola ağulu aş/ bal ile yağ ede bir söz” diye sözü düz söyledim. Sanattan manattan anlamam. Ben içimden geldiği gibi söylerim. *“Aşk elinden avareyim”* bu yüzden *“şardan şara”* gezerim. Beni gönlünüzün dışında bir şehre yerleştirmek istiyorsanız ve benim ahvalimi sizlere anlatan ve bizim hamurumuzun kokusundan nasibini almaya çalışan bu yazıcı inşallah aklına *“Molla Kasım”*ı getirmeden söz incilerimizi Porsuğun kirli sularına dökmez.

Bana *“Sakarya Çocuğu”* da diyen var. Diyen desin. Porsuk da bir Sakarya çocuğu. Sakarya Eskişehir sınırları içerisinde doğar ve benim de Mihaliççik Sarıköy de doğduğumu söylüyorlar. Hatta bahse konu köyde her yıl *“Uluslararası Yunus Emre Kültür ve Sanat Haftası”* etkinlikleriyle anılıyormuşum.

Buyurun Eskişehir de bir gezinti yapalım o zaman. Ankara’dan geliyorsanız – içinizde Hacı Bayram Veli’den selam getiren var mı?- Şehrin ilk kurulduğu yer olan Odunpazarına yaklaştığınızda şehrin içine akacağınız kavşakta sırt sırta vermiş üç deniz kızı heykeli var, o heykellerin sağına soluna bakmadan biraz ileriye gittiğinizde sağa doğru baka baka gittiğinizde beni görürsünüz, sırtım Odunpazarına, yüzüm Alaaddin Camiine bakar. *“Yunus Emre İlkokulu”* buraya çok yakın, *“Yunus Emre Caddesi”* ve *“Yunus Emre Kültür Sanat Merkezi”* de yakın sayılır. *“Yunus Emre Kampüsü”* ve *“Yunus Emre Devlet Hastanesi”* Bursa yolu üzerinde, *“Yunus Emre Halk Çarşısı”* şehrin ortalarında bir yerde. *“Yunus Emre Anadolu Teknik Lisesi”*, *“Yunus Emre Camii”*, *“Yunus Emre Gıda Pazarı”*, - rafların birinde bisküvi, çikilota, vs. diğer raflar silme alkollü içeceklerle dolu, Yunus Emre Tekel Bayii diyeceklermiş ama vazgeçmişler herhalde.- *“Yunus Emre Öğrenci Yurdu”*, *“Yunus Emre Endüstri Meslek Lisesi”*, *“Yunus Emre Parkı”*, *“Yunus Emre Müzesi”*, *“Yunus Emre Belediyeler Birliği”*, *“Yunus Fm”*, *“Yunus Emre İzci Grubu”*, *“Yunus Emre Öğretmen Lisesi”*, *“Yunus Emre Vakfı”*, *“Yunus Emre Dergisi”*, *“Yunus Emre Esnaf ve Kefalet Kooperatifi”* bir de *“Yunus Emre Lions Kulübü”*var. Bunlar yazanın bildikleri bilmedikleri daha neler vardır Allah bilir.

Yunus Emre Kampusünün ve Osman Gazi Üniversitesinin ana giriş kapılarından içeriye adım attığınızda -hani Eskişehirliyiz ya- bizim dilimizle:

“Gelin tanış olalım

İşi kolay kılalım

Sevelim sevelelim

“Dünyaya kimse kalmaz” diye yazmışlar. Her ne kadar da *“Mektep Medrese”* görmediyse de son dizeyi *“Dünya kimseye kalmaz”* şeklinde söylediğimi adım gibi biliyorum. Yunus Emre İlköğretim okulunun bahçesindeki, bakanın içini karartan büstümün altına da:

“İlim ilim bilmektir

İlim kendin bilmektir

Sen kendini bilmezsin

Ya nice okumaktır” Üçüncü dizenin de “Sen kendini bilmezsen” şeklinde olması gerekmez miydi? “Ey ulu hocalar!”

Hemşeriniz olduğumu, bununla gurur duyduğunuzu söyleyerek hava attığınızı bilmiyor muyum sanıyorsunuz! Ey yazar, 2009 tedavüle giren en büyük paramızın üstünde resmimin olması teklifi de muhtemelen senden çıktı değil mi?

Sahi sen bu şehre ilk geldiğinde sırtı Odunpazarına dönük büstümü gördüğünde için cıız etmişti değil mi? Buradan her gelip geçişinde –bu heykeller şehrinde-şehreminleri ‘bir Yunus heykelimiz de bulunsun varsın’ diye düşünmüşler –ki sende içindekini yazıya vurdun.- Şehri tek başına gezdiğin zamanlarda insanların düşüncelerinde, eylemlerinde, yüzlerinde beni aradın. Benim adıma düzenlenen etkinliklere katıldın, sahi beni gördün mü? İçinden kocaman bir ‘hayır efendim’ dediğini ruhum duydu. Bir zaman gönül komşuların bildiğin dostlarınla beni okumak için bir toplantı tertip etmiştin ve toplantıda duvarlara okuduğun şiirlerimi meleklerle birlikte dinledik.

Şehirler içinde yaşamış ve elan yaşayan gönül erleri tarafından okunur, derkenarlarına notlar düşülerek kendilerinden sonra gelecek okurlara چراغ olurlar. Anlaşılan bu şehir bizi gözleriyle okumaya çalışmış. Baktığın, gördüğün, duyduğun her şey birbiriyle çelişkili. Adımızı kendilerine kalkan olarak kullananlara da bir şey söylerim ama söyletmesen daha iyi. Dünyaya kara sakız gibi yapışanlara: *“Benim burda kararım yok burdan gitmeye geldim/ Bezirganım mataım çok alana satmağa geldim.”* Demiştim. Ama bizi duyan, dinleyen, anlayan kim? Biz, yalan dünya pazarında satabildiklerinin karşılığını gerçek dünyada almayı umanlardan olmayı diledik. Dünyanın neresinde yaşarsanız yaşayın, adımı hangi tabelada, hangi kitapta görürseniz görün sakın ola bu *“Bizim Yunus”* diye içeriye dalmayın. Beni tanımak istiyorsanız gözlerinizi bir an olsun kapatın ve kalbinizi sesini dinleyin.

Gerçekten kalbinizin sesini dinlemek istiyorsanız öncelikle kafanızın içindeki putları kırmanız gerekecek.

Mevkii ve makam elbiselerini soymadan, benliğinizi çiğnemediğinizden gönül yurdu yolcusu olacağınızı sanıyorsanız yol da sizin yolak da. Ama lütfen kendi heva ve heveslerinize beni referans göstermeyin.

Ben de 1240’tan beri:

“Ölen hayvan imiş aşıklar ölmez” diyorum.

Siz nerede yaşıyorsunuz?